



DE VOORDRACHT VAN DE CATECHISMUS

De catechismus bestaat uit een lange reeks basale gedachten, waar onze ritus van uitgaat.

Er wordt nogal wat gezegd.

Voor de Bbr.: heet het 'het gewone werk'. Maar over die betiteling kan wel wat genuanceerder worden gedacht.

De catechismus bevat immers zowel een samenvatting van het dramatische gebeuren, dat met de inwijding zojuist heeft plaats gevonden, als nieuwe verdiepende gedachten over dat gebeuren.

Het vraag- en antwoord-spel

Er is een wezenlijk verschil in de geladenheid, de sfeer of hoe je dat maar wil noemen, van de vragen en van de antwoorden. Laat dat verschil horen middels de intonatie van de vragen enerzijds en de antwoorden anderzijds, zodat – net zoals het uitspreken van het H:W.: geen *letterspel* moet worden – het nu geen *woordenspel* wordt.

De vragen:

Laat iedere vraag, zij het niet overdreven, maar toch een bewuste vraagstelling aan de jonge L.:, Gez.: dan wel Mr.: zijn. Als de A.:Mr.: geen pauze tussen de vragen inlast – en al helemaal niet als de catechismus op een andere groep vragen overgaat – wordt de gelegenheid tot verdieping verspeeld. (Als die pauzes alleen maar gedacht worden, is het al voldoende. Het gaat eigenlijk alleen maar om het bewustzijn en de intentie, waarmee de vragen worden gesteld. Wat er vermeden moet worden is dat de A.:Mr.: ze 'op leest'.)

De antwoorden:

Laat ieder antwoord als een duidelijk, gedachtevol en weloverwogen gegeven antwoord overkomen.

Om dat te bereiken moeten er kleine pauzes tussen vraag en antwoord zijn. Niet lang, het gaat hier om niet meer dan pauzes van een seconde, het gaat eigenlijk helemaal niet om tijd, maar om het opbouwen van een zekere geladenheid.

Als het gebruikelijk is in een loge de pas ingewijde, bevorderde of verheven Br.: direct al de catechismus te laten voorlezen, zal dit resultaat nooit bereikt worden. Dan horen de Bbr.: dus *nooit* de catechismus op indringende wijze. Dan gaan die zinsneden dus ook *nooit* voor ze leven en in hun herinnering beklijven, wat in veel te veel gevallen ook de treurige praktijk is.

Mijn inziens zijn er twee goede oplossingen:

1. Door van de laatst ingewijde gewoon te verlangen de catechismus degelijk te bestuderen, uit zijn hoofd te leren en op voornoemde wijze voor te dragen in samenspraak met de A.:M.:
2. Door dat zelfde te laten gebeuren, maar waarbij deze Br.: nu achter de zojuist ingewijde, bevorderde of verheven Br.: voor de gebroken kolom staat en één hand op zijn schouder legt, waardoor gesuggereerd wordt, dat hij namens de laatste spreekt.

Door het als vanzelfsprekend te beschouwen, dat iemand die tekst uit zijn hoofd leert, worden de zinsneden een ideeën-basis, waar iedere Br.: de rest van zijn leven profijt van trekt. Bijna iedereen kan dit uit zijn hoofd leren. Het is maar net wat voor cultuur je creëert. Bovendien kan de tekst er altijd bij gehouden worden voor het geval er een black out in treedt.